

φαράγγων, ρυακίων. "Οτι η σύνθεσις ἐκείνη εἶναι ἀπὸ τοὺς πλέον μεγάλους ὕμνους ποῦ ἠκούσαμεν ἡμεῖς οἱ ζῶντες ἐδῶ τοῦλάχιστον, πρὸς τὴν ὥραν τοῦ ἑσπερινοῦ, τὴν ὥραν τῶν λιποψύχων ἐκπνεῶν τοῦ φυτοκόσμου, τὴν ὥραν τῶν ὑστάτων ἠλιοφιλημάτων, τὴν ὥραν τῶν παναρμονίων ψιθῶρων.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ποιητὴς, αὐτὸς ὁ μαέστρος. Ἄλλὰ *μαέστρον* κυριολεκτικῶς βεβαίως δὲν δικαιούμεθα ἀκόμη νὰ τὸν ὀνομάσωμεν. Καὶ τὸ διατὶ εἶναι γνωστόν. "Οπου δὲν ὑπάρχουν τὰ στοιχειώδη μέσα τοῦ καταρτισμοῦ μιᾶς ὀρχήστρας, ὁ τίτλος «μαέστρος» ὁμοιάζει μὲ τὸν τίτλον μερικῶν Ἑλλήνων κομητῶν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲ λείπει, ὡς γνωστόν, καὶ τὸ ἄλφα τοῦ καταρτισμοῦ μιᾶς ὀρχήστρας, ἀφοῦ αἱ ὑπάρχουσαι ἀπόπειραι ὀρχήστρας ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ἔλεος τῶν μουσικῶν τῆς φρουρᾶς. Εἶναι περιττὸν βεβαίαι νὰ ἐπεκταθῶ ζητῶν ὅλους τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους μαέστροι ὡς ὁ *Λαυράγκας* καὶ ὁ *Σπινέλης* δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐκγυμνάσουν ὀρχήστραν καὶ ἐτοποθέτησαν ἀσφαλῶς τὴν μπαγκέταν εἰς τὸ βᾶφι. Οἱ λόγοι εἶναι γνωστοί, ὅσοι δὲ δὲν τοὺς ἔμαθον ἀκόμη, ἄς τοὺς ζητήσουν ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας βαθυπλότους οἱ ὅποιοι δὲν παύουν ποτὲ νὰ ἔχουν καὶ τὰς γνωστάς *ἀξιώσεις*.

Μετὰ τὸν *Λαυράγκαρ* ἄς ἔλθωμεν καὶ εἰς τὸν *Νιόνιον*. Ἔστι δὲ Νιόνιος — ὁ ἄνθρωπος δηλονότι — μία ἀνάμνησις Σειληνοῦ, ἓνα μουστάκι καὶ ἓνα πολλὰ λέγον μουσι πυρίζανθον ὡς θύσαναι ἀραβοσίτου, δύο γυαλιὰ χρησιμεύοντα διὰ νὰ κρύπτουν ὀλίγον τὴν ἀθωοτάτην των εἰρωνείαν οἱ κατεργαράκι ὀφθαλμοί, ἓνα ἡμίψηλον, δύο χέρια ἀπὸ πίσω, καὶ μία ἐλαφρὰ κύρτωσις τῆς βράχειος ἀπαραίτητος μετὰ τὴν σύνθεσιν ἐνός μελοδράματος. Προσθέσατε εἰς αὐτὰ ὅσα γέλοια θέλετε, διότι ὁ Νιόνιος εἶναι Ἡράκλειτος εἰς τὰ γέλοια, προσθέσατε τὸ τραθηχτικὸν τῆς γνησίας Ἐπτανήσιακῆς προφορᾶς, ὀλίγον φύσημα τὸ ὅποιον τοῦ ἀνασηκῶνει τοὺς ῥόθωνας, ὀλίγον μάους τὸ ὅποιον παίζει εἰς τοῦ Σουρῆ, πολὺ κλεισίσιμον εἰς τὰ σαλόνια, πολλήν του ἀηδίαν ὅταν ἀναγκάζεται ἀπὸ σαλονίστικην γυναικείαν παράκλησιν νὰ παίζῃ πιάνο, ὀλίγον μپορεμισμὸν, καὶ ὀλίγον (!) ξενύχτι.

Z. A. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΞΕΦΥΛΛΑ ΛΟΥΛΟΥΔΑ

Εἶχα ἓνα ὄνειρο μόλις σὲ εἶδα
καὶ μ' ἀποκοίμησε γλυκεῖα ἐλπίδα.
Ἡ γῆ μοῦ φάνηκε ἔλη ἀνθισμένη
κι' ἡ νύχτα ἡ μαύρη σάν φωτισμένη,

Σὲ λίγο εὐπνήσα, σβυσταῖς ἐλπίδες,
χαμένα ὄνειρα, χλωμαῖς ἀχτίδες.
Ξέφυλλα λούλουδα, πικρὴ εὐωδιά
καὶ δάκρυα πέλαγος, ἄδεια καρδιά.

ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ